

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Athanasio Presbytero. 183.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Athanasio Presbytero. 183.

Sermonibus philosophari promptum ac facile est: rebus autem arduum & difficile. Ac propterea illud auditorum animos minimè penetrat: hoc autem eos perstringit: illud enim risum mouet, hoc inertiam restringit: illud in probra, hoc in laudes definit. Illud tedio & molestia, hoc pudore auditores afficit. Itaque curandū est, ut, quæ facienda sunt, non modò dicamus, sed etiam faciamus: ne alioqui & probra habeamus, & pœnas sustineamus.

Theoni Episcopo. 184.

Habet quidem virtus non modò præmium, ut ais, sed etiam coronam ac celebrem & luculentam gloriam. Tu verò minimè facere debes, ut in vnaquaque ipsius specie, an mercedem habeat, curiosius inquiras. Maior enim ei merces constituta erit, qui non mercedis causa boni aliquid efficit. Nam si verè studio virtutis atque amore tenereris, scires profectò, etiã submota mercede virtutem ipsam mercedem & coronam ac decus & ornamentum esse, ac mercedem in seipsa habere. Quoniam autem ut mercenarius de mercede nimium anxie ac ieiunè vrget, suspicionem audientibus præbes, te, nisi merces esset, minimè factum fuisse, ut virtutem coleres. Cæterum, quoquomodo de hac re consueris, virtutem cole, quæ sui amantes ac studiosos, & hic claros, & illic clariore reddat.

Zosimo Presbytero. 185.

Iocari potiùs, quàm seriò loqui videris. Ut ut autem libeat (dicam enim quod verum est, nec reticebo) quandoquidem quotidie quæris, Quid igitur faciendum est? Ego vicissim ex te quæram, Quid igitur dicendum est? Nam si nec ab inertia nec à luxu abistas, nec à communibus rebus manum abstineas, nec pecunias congerendi, atque ex alienis calamitatibus commoda tua comparandi, atque, quæ

Αθανασίῳ πρεσβυτέρῳ ραγ.

Τὸ μὲν εὐλογίᾳ λόγων φιλοσοφῆσαι, εὐκόλοον· τὸ δὲ εὐλογίᾳ πραγμάτων, δυσχερές· διὸ καὶ τὸν μὲν τῶν ἀκρόατον ἔχοντων κινεῖται, τὸ δὲ καθάπτεται. τὸ μὲν γὰρ γίλωτα κινεῖ, τὸ δὲ ῥαθυμίαν ἀνατέλλει. καὶ τὸ μὲν εἰς ὀνειδίη, τὸ δὲ εἰς ἐπαινεῖς τελευτᾷ. καὶ τὸ μὲν ἐνοχλεῖ, τὸ δὲ δυσωπεῖ τὸ εὐκρίνοισι. οὐ λεκτέον τὰ πρᾶκτέα μόνον, ἀλλὰ καὶ πρᾶκτέον, εἴ γε μὴ μέλλοιμεν ὀνειδίη τι ἔξεν, καὶ εὐθυμίας ὑφέξεν.

Θεωνί ἑπισκόπῳ ραδ.

Ἐχει μὲν ἡ ἀρετὴ ἕ μόνον μισθόν, ὡς φησὶ, ἀλλὰ καὶ στέφανον καὶ κλέος ἀοιδίμον. οὐ δ' ὀκλᾷ εἰς δίχαιος ἐφ' ἐκάστῳ εἶδει αὐτῆς πολυπραγματεῖν· εἰ ἔχει μισθόν, μείζων γὰρ ἔσται ὁ μισθός, τῷ μὴ εὐλογίᾳ ποιῶντι. εἰ γὰρ ὅπως ἴσθαι φιλάρετος, ἢ δεις ἀνὸς καὶ χρεῖς ἀμοιβῆς· αὐτῇ ἡ ἀρετὴ μισθός ἐστι καὶ στέφανος καὶ ἐγκλησῶν πῆγμα. εἰ αὐτῇ τι εὐμοιβῆν ἔχουσα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ὅπως μισθωτὸς ἀκριβοιοῖ περὶ μισθῶν, ἔσονται παρῆχες τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι εἰ ἐποθέτως χρεῖν μὴ ἦν μισθός, οὐκ ἂν ἀρετῶν ἠσκησας, πλὴν ὅπως ἀνὸς δίχαιος, ἀσκητῶν τι καὶ αὐτὰ λαμπεροῦς, καὶ εἰσε λαμπεροῦς τοῦς οἰκείους ἐραστὰς, ἀποφαίνουσαι.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ ρπε.

Ἐοικας παίζειν μάλλον, ἢ ἀσπιδάζειν· πλὴν ὅπως ἀνὸς δίχαιος· εἰρήσεται παρ' ἐμοῦ τάληδες, καὶ ἔ κεκρύβεται· ἐπειδὴ ἐκάστῳ ἐρωτᾷς, τί οὐ καὶ λέγειν εἶναι, ἐγὼ σε ἐρήσομαι, τί οὐ καὶ λέγειν· εἰ γὰρ μήτε τῆς ῥαθυμίας, μήτε τῆς τρυφῆς ἀπόχριστο, μήτε τῶν κοινῶν ἀφίξοιο, μήτε τῆς λεηματίας ἐσθαι ἀποστῆσαι, μήτε τοῦς τοῖς ἀλλοτρίαις γὰρ γένει συμφορὰς, καὶ τὰ τῶν πενήτων σφραγίσσει.